

Градовите, како и луѓето, имаат обележја кои ги разликуваат едни од други. Овие обележја луѓето ги истакнуваат и ги претвораат во своја предност. Со градовите е исто, при што умните градски власти со нив го прават имиџот на градот.

Во поранешната ју-држава ова многу убаво го користеа Словенците, при што секој нивни град стануваше историска читанка. Денес, ние како држава фрламе завидлив поглед кон народот под Алпите, сакајќи да го преземеме нивното искуство. Скопје и Љубљана се градови со 2000-годишно траење, со тоа што словенечкиот главен град успеа да го зачува и да го потенцира речиси севкупното историско-архитектонско богатство.

Сакам да се осврнам на два слични објекта во овие два града, кои имаат стогодишна историја. Во љубљанскиот Градски парк наречен "Тиволи" е направена градска кафеана, наречена "Крчма Тиволи". Овој карактеристичен објект е дело на љубљанскиот архитект Цирил Коха и е отворен на 1 мај

бил писателот Иван Цанкар. Во 1949 година зградата требало да биде претворена во пионерски дом, но јавноста, а особено архитектите енергично се спротивставиле, дури во прашање дошло и останувањето во тогашната Федеративна

Десеттина години по изградбата на "Кермес", на неговата тераса, управникот на скопскиот театар размислувал за репертоарот, глумците, финансиите и за другите проблеми кои се јавувале во работата на театарот во старата

турска зграда (посебна архитектура во тоа време), како и за неговите "ДР", "Госпоѓа министерка", "Автобиографија". Тоа бил лично комедиографот Бранислав Нушиќ. Под јасените, истата маса на терасата ја користел и најпознатиот скопски боем Гркот Зорба, каде секоја вечер го играл своето сиртаки. За време на Втората светска војна, на клупите околу паркот, еден од најпознатите идни сценаристи и режисери на Балканот размислувал како ќе ја напише градската трагедија "Ослободувањето на Скопје". Тоа е и денес живиот Словенец со македонско потекло - Душан Јовановиќ.

Можеби сè ова и била причината "Кермес" оправдано да стане историски споменик, дел од градската историја.

"КЕРМЕС" КАКО "КРЧМА ТИВОЛИ"

■ Пишува: Мирослав ГЕОРГИЕВСКИ - МИРО

1909 година, кога и нашиот "Кермес". Во текот на дваесеттиот век оваа кафеана била собирално место на уметници, боеми, студенти и на сите кои сакале да излезат од градскиот метеж за да се опуштат и да уживаат под високите јасени и елки. Немало попознат Словенец, а уште помалку љубљанчанин кој не ги користел сите благодети на кафеаната. Меѓу најчестите посетители

ција. Меѓутоа, ова било опомена до сите дека не смее да се менува ништо што е традиција и историски споменик.

Историјата на нашиот "Кермес", кој е врсник на "Крчма Тиволи", главно, на сите ни е позната. Во текстов сакам да осветлам три личности на кои "Кермес" им бил муза, а тие на светот му дале дела кои ги вбројуваат во великани, секој во својата област.

Во љубљанскиот Градски парк наречен "Тиволи" е направена градска кафеана, наречена "Крчма Тиволи", а меѓу нејзините најчести посетители бил писателот Иван Цанкар. Таа е отворена на 1 мај 1909 година, кога и нашиот "Кермес". Десеттина години по изградбата на "Кермес", на неговата тераса седел и размислувал комедиографот Бранислав Нушиќ, играл најпознатиот скопски боем Гркот Зорба, а Душан Јовановиќ размислувал како да ја напише "Ослободувањето на Скопје"...

